§ 412
Lausunto työ- ja elinkeinoministeriölle luonnoksesta hallituksen esitykseksi eduskunnalle laiksi alueiden kehittämisestä ja kasvupalveluista

HEL 2017-002549 T 03 00 00

Oike PK 20170623

Päätös

Kaupunginhallitus päätti panna asian pöydälle.

Käsittely

Kaupunginhallitus päätti yksimielisesti panna asian pöydälle Otso Kivekkään ehdotuksesta.

Esittelijä

kaupunginjohtaja
Jussi Pajunen

Lisätiedot

Pilvi Karhula, ma. lakimies, puhelin: 09 310 25237
pilvi.karhula(a)hel.fi
Heikki Vento, erityissuunnittelija, puhelin: 09 310 23115
heikki.vento(a)hel.fi

Muutoksenhaku

Muutoksenhakukielto, valmistelu tai täytäntöönpano

Päätösehdotus

Kaupunginhallitus päättää antaa työ- ja elinkeinoministeriölle seuraavan lausunnon:

Lausunnon tiivistelmä

Esityksen tavoitteista oikein asetettuja ovat alueiden kasvu ja elinvoimaisuus, alueellisten erityispiirteiden huomioiminen, työmarkkinoiden toimivuuden edistäminen ja palveluiden parempi vastaavuus asiakkaiden tarpeisiin. Keskeiseksi tavoitteeksi on nostettu myös kilpailullinen monituottajamalli, jossa rajataan julkinen palvelutuotanto pois lukuun ottamatta yhtiöitettyä tuotantoa markkinapuutetilanteessa.

Sekä julkisen että yksityisen sektorin palvelutuotantoa hyödyntävä malli olisi esitettyä kilpailullista monituottajamallia parempi ja riskittömämpi ja mahdollistaisi erilaisten hybridimallien käytön palveluiden kehittämisessä. Julkisen sektorin oman palvelutuotannon kieltämisen arvioidaan

vaikuttavan erityisen negatiivisesti vaikeassa työmarkkina-asemassa olevien palveluihin.

Esitetty vaikutusten arviointi on teoreettinen ja valikoiva. Riittävä vaikutusten arviointi näin merkittävässä muutoksessa edellyttäisi suomalaiseen yhteiskuntaan ja olemassa oleviin rakenteisiin perustuvia riittäviä kokeiluja ja niistä tehtäviä luotettavia johtopäätöksiä. Vaikutusten arviointi ei myöskään puolla monituottajamalliin siirtymistä esitetyllä tavalla.

Valtakunnallisten palvelukeskusten tehtävien toteutumista ei ole riittävästi määritelty lakiesityksessä eikä niiden suhdetta maakuntien kasvupalvelutehtäviin pystytä arvioimaan lakiesityksen perusteella. Lisäksi esitettyä tarkempaa määrittelyä vaativat esimerkiksi järjestelmät ja tavat toteuttaa valtakunnallisesti sähköisiä rekrytointi- ja työnvälityspalveluita.

Esityksen keskeisten ehdotusten mukaan tehtävät, joita ei voida viedä markkinoille, kuuluvat 1) maakunnan viranomaistehtäviin tai 2) maakunnan järjestämistehtäviin. Esityksessä ei kuitenkaan määritellä miltä osin viranomaisilta yksityisille siirtyvät tehtävät sisältävät julkisia hallintotehtäviä. Siirrettäessä julkisia hallintotehtäviä yksityiselle on laintasoisesti säädettävä siitä, miten järjestäjä valvoo hyvän hallinnon vaatimuksien toteutumista palveluntuottajan toiminnassa. Hyvän hallinnon turvaamiseksi olisi laissa myös syytä mainita erikseen, että näitä tehtäviä hoitaviin yksityisiin sovelletaan hallintolakia ja viranomaisten toiminnan julkisuudesta annettua lakia.

Esitys on aluekehittämisen osalta pääosin riittävän selkeä, mutta ylikorostaa tulevien maakuntien asemaa aluekehityksessä. Esimerkiksi aluekehittämisen keskusteluiden osanottajissa ei ole huomioitu aluekehittämisen kaikkia tasoja. Keskusteluissa tulisi olla mukana myös suuret kaupungit, jotka solmivat kasvu- ja muita sopimuksia valtion kanssa. Suuret kaupungit vastaavat todellisuudessa merkittäviltä osin alueiden kehityksestä.

Lausunto sisältää myös useita huomioita Uudenmaan erillisratkaisun lainsäädäntöesitykseen liittyen. Merkittävimpänä näistä kasvupalvelukuntayhtymään esitetyn äänileikkurin poistaminen sekä esitys oikeudesta sopia perussopimuksen ulkopuolella siitä, mitä kuntien tehtäviä kuntayhtymään mahdollisesti siirretään.

Esityksen tavoitteet ja keskeiset ehdotukset (HE, luku 3)

1. Ovatko esityksen tavoitteet oikein asetettuja? (Kyselylomakkeen kohdat 5 ja 6)

Ei pääosin.

Esityksen tavoitteet, kuten alueiden kasvu ja elinvoimaisuus, alueellisten erityispiirteiden huomioiminen, työmarkkinoiden toimivuuden edistäminen ja palveluiden parempi vastaavuus asiakkaiden tarpeisiin ovat oikein asetettuja. Esityksen tavoitteeksi on nimetty myös monituottajamalli, yksityinen palvelutuotanto ja maakuntahallinto. Palveluiden saatavuuden, kustannustehokkuuden ja järjestelmän toimivuuden tulisi kuitenkin olla tavoitteina ensisijaisia palveluiden tuotantotapaan nähden.

Esityksen keskeiseksi tavoitteeksi on nostettu kilpailullinen monituottajamalli, jossa rajattaisiin julkinen palvelutuotanto pois lukuun ottamatta yhtiöitettyä tuotantoa markkinapuutetilanteessa. Yksityisen ja julkisen sektorin palvelutuotannossa tavoitteet ovat kuitenkin erilaiset. Julkisen sektorin palvelutuotanto ei ensisijaisesti perustu kilpailuun ja voiton tavoitteluun vaan yhteiskunnallisten, tasavertaisten ja väestön hyvinvointia edistävien palvelujen tuotantoon. Malli, jossa maakunta pääsisi vapaasti hyödyntämään sekä yksityistä että julkista palvelutuotantoa ja palvelun tuotantotapa valittaisiin aidosti tarpeen mukaan, olisi esitettyä rajoittavaa mallia parempi. Monituottajamalli aidoimmillaan olisin kilpailukykyisen julkisen palvelutuotannon, yksityisten palveluntuottajien ja järjestöjen palvelutuotantojen kokonaisuus.

Julkisen palvelutuotannon kieltäminen voi myös johtaa tilanteeseen, jossa markkinoilla ei ole riittävästi asiantuntevia, monentasoista osaamista omaavia yksityisiä toimijoita, joiden palvelukokonaisuus sisältää esim. vammaisten tai kotoutujien pitkäaikaista neuvontaa ja ohjausta sekä monentasoisia yhteensovitettuja palveluja. Esitetty kilpailullinen monituottajamalli johtaa käytännössä siihen, että lakiluonnoksen tavoitteet eivät tule toteutumaan.

Esityksen mukaan (s.61) kunnat voisivat toimia maakunnallisten kasvupalvelujen tuottajina omistamiensa yhtiöiden kautta, jos yhtiö ei ole sidosyksikköasemassa kuntaan. Tämä kuntaomisteisten yhtiöiden mahdollisuus tuottaa palveluita ei korvaa edellä mainittua julkisen palveluntuotannon mukana oloa suunnitellussa monituottajamallissa.

2. Tukevatko keskeiset ehdotukset esityksen tavoitteita? (Kyselylomakkeen kohdat 7 ja 8)

Ei pääosin.

Viranomaisten uudet roolit ja yhteistyön edellytysten luominen ovat keskeinen keino tavoitteiden saavuttamisessa. Olennaista on aidon yhteistyön aikaansaaminen maakunnan ja alueen kuntien ja muiden toimijoiden kesken. Esityksen yhteistyötä koskevat pykälät ovat maakuntakeskeisiä, eivätkä ne tue aidon yhteistyön muodostumista.

Monituottajamalli kokonaan ilman julkista palveluntuotantoa ei kykene turvaamaan tavoitteiden toteutumista. Alueelliset erot tulevat olemaan yhdenvertaisen saatavuuden haasteena. Sääntelyn väljentäminen ja maakunnan harkintavaltaan perustuvat palvelut mahdollistavat toisaalta räätälöidymmän, asiakkaan tarpeita vastaavien palvelujen kokonaisuuden, mutta saattavat tuottaa alueellisia eroja alueilla, joissa kriteerit täyttäviä palveluntuottajia ei ole.

Esityksen keskeisten ehdotusten (s.66) mukaan tehtävät, joita ei voida viedä markkinoille, kuuluvat 1) maakunnan viranomaistehtäviin tai 2) maakunnan järjestämistehtäviin. Maakunnan viranomaistehtävistä säädetään lain 3 luvun 18 §:ssä. Perustuslain 124 §:n mukaan julkinen hallintotehtävä voidaan antaa muulle kuin viranomaiselle vain lailla tai lain nojalla, jos se on tarpeen tehtävän tarkoituksenmukaiseksi hoitamiseksi eikä vaaranna perusoikeuksia, oikeusturvaa tai muita hyvän hallinnon vaatimuksia. Merkittävää julkisen vallan käyttöä sisältäviä tehtäviä voidaan kuitenkin antaa vain viranomaiselle. Merkittävää julkisen vallan käyttöä sisältävät tehtävät hoidetaan siis esityksen mukaan maakunnan viranomaistehtävinä. Esityksessä ei kuitenkaan määritellä miltä osin viranomaisilta yksityisille siirtyvät tehtävät sisältävät julkisia hallintotehtäviä. Perustuslain edellytys hyvän hallinnon vaatimusten turvaamisesta yksityisen hoitaessa julkista hallintotehtävää on pitkälti turvattu hallintolailla, jossa säädetään hyvän hallinnon perusteista sekä hallintoasiassa noudatettavasta menettelystä. Hallintolakia sovelletaan yksityiseen sen hoitaessa julkista hallintotehtävää.

Esityksessä tulee kuvata miltä osin yksityisille toimijoille siirtyvät tehtävät ovat julkisia hallintotehtäviä, ja miltä osin niihin sisältyy julkisen vallan käyttöä sekä miten perusoikeudet, oikeusturva ja hyvän hallinnon vaatimukset turvataan tehtävien siirtyessä viranomaisilta yksityisille toimijoille.

3. Voitaisiinko esityksen tavoitteet saavuttaa muilla keinoin? (Kyselylomakkeen kohdat 9 ja 10)

Kyllä.

Kaikkia asetettuja tavoitteita ei voida saavuttaa ehdotetulla mallilla. Nykyiset palvelut perustuvat julkiseen palvelutuotantoon, jonka rinnalla on ostettu merkittävässä määrin yksityisen sektorin palveluja. Nykyinen toimintamalli, joka perustuu julkisen ja yksityissektorin palvelutuotannon hyödyntämiseen, on toimiva ja käytännössä kokeiltu ratkaisu. Tätä toimintamallia kehittämällä ja yhteistyötä lisäämällä on mahdollista saavuttaa asetetut tavoitteet. Tunnetun mallin kehittäminen olisi riskittömämpi tapa pyrkiä tavoitteiden saavuttamiseen.

Esityksen mukaan uudistuksen toteuttamisvaihtoehtoina on tutkittu vain kahta muuta mallia, joista toisella ei ole arvioitu saavutettavan vaikutuksia kansantalouden tasolla. Tätä arviota ei kuitenkaan ole laajemmin perusteltu, joten jää epäselväksi, miksi näin on tulkittu. Tarkastellut vaihtoehdot ovat kaukana toisistaan eikä esityksessä ole huomioitu niiden väliin jääviä vaihtoehtoja, joissa myös julkiselle sektorille jäisi oikeus omaan palveluntuotantoon ilman yhtiöittämisvelvollisuutta ja muissakin kuin markkinapuutetilanteissa.

4. Muut vapaamuotoiset huomiot HE:n lukuun 3 (Kyselylomakkeen kohta 11)

Esityksessä ei mm. huomioida voimassa olevaa lakia kuntouttavasta työtoiminnasta tai miten kuntouttavan työtoiminnan lakia toteutettaisiin jatkossa. Jos laki jää voimaan, tulee kasvupalveluja edellyttää tekemään yhteistyötä pitkäaikaistyöttömien palvelujen suunnittelussa, asiakkaiden arvioinnissa ja palvelujen järjestämisessä.

Esityksen vaikutukset (HE, luku 4)

5. Ovatko esityksen vaikutukset tunnistettu riittävällä tasolla? (Kyselylomakkeen kohdat 12 ja 13)

Ei.

Esityksen perusteella jää epäselväksi mihin perustuu julkisen palvelutuotannon rajaaminen pois tuotantovaihtoehdoista, markkinapuutteessa tapahtuvaa yhtiöittämistä lukuun ottamatta. Sekä julkisen että yksityisen sektorin palvelutuotantoa hyödyntävä malli olisi esitettyä mallia parempi ja riskittömämpi.

Esitetty vaikutusten arviointi ei puolla esitettyä monituottajamallia. Esityksessä (s.90) on julkisen ja yksityisen palveluntuotannon vaikutuksista todettu, että ”Vaikka tuloksissa on tiettyä heterogeenisuutta, ei niiden perusteella voida pitää yksityistä palvelun tuottajaa julkista parempana työllisyysvaikutusten osalta. Eri osatyömarkkinoilla ja tilanteissa löytyy näyttöä kumpaankin suuntaan. OECD havaitsi Ison-Britannian tulokset pettymykseksi, joskin eräissä muissa tutkimuksissa on saatu myönteisiä vaikutuksia, sen sijaan Australiassa yksityiset tuottajat näyttävät toimivan varsin tehokkaasti. Kokeellisissa tutkimuksissa näyttöä yksityisen sektorin paremmuudesta ei löytynyt. Suomea koskien ei ole yleistettävyydeltään ja tutkimusmetodeiltaan käytössä sellaista tutkimusta, jonka perusteella voitaisiin tehdä tätä lakimuutosta koskien muita kuin alustavia päätelmiä.”

Esityksessä toteutettu vaikutusten arviointi ei myöskään ole riittävän perusteellinen, kun kysymys on yhteiskunnallisesti merkittävien raken-

teiden perusteellisesta muuttamisesta. Arviointi on teoreettinen ja valikoiva. Riittävä vaikutusten arviointi edellyttäisi suomalaiseen yhteiskuntaan ja olemassa oleviin rakenteisiin perustuvia riittäviä kokeiluja ja niistä tehtäviä luotettavia johtopäätöksiä.

Esityksen vaikutusten arvioinnissa tulisi myös arvioida, miten laissa kaavailtu siirtymäaika tulee riittämään markkinoiden syntymiseen ja mitä vaikutuksia mahdollisesti liian lyhyellä siirtymäajalla tulee olemaan palveluiden laatuun ja hintaan. Vaikutusten arvioinnissa tulisi arvioida myös järjestämistoiminnan, kuten kilpailutusten, markkinavuoropuhelun käymisen, sopimushallinnan, useiden yhteensovittamistehtävien ja valvonnan merkittävästä lisääntymisestä aiheutuvien kustannusten vaikutus palveluihin riittäviin resursseihin etenkin muutosvaiheessa.

Lakiesityksen kansantaloudellisten vaikutusten arviointiin liittyy epävarmuustekijöitä maakuntien erilaisesta markkinatilanteesta johtuen. Palvelutuottajayritykset ovat keskittyneet ja tulevat keskittymään suuriin kasvukeskuksiin ja paikkakunnille, joissa on toimivat työmarkkinat ja näin asiakkaan valinnanvapaus ei tule toteutumaan yhdenvertaisesti kaikissa maakunnissa. Yksityisille palveluntuottajille lakiesitys avaa mahdollisuuden uuteen liiketoimintaan ja palvelutuotannon kehittämiseen kasvupalveluiden tuottajina. Kasvupalvelujen palveluntuottajaksi rekisteröityminen ei sinänsä edellytä suuria investointeja, mutta tietojärjestelmävaatimukset, verkkopalvelujen kehittäminen ja käyttöliittymien ylläpitokustannukset voivat vaikeuttaa ainakin pienten yritysten mahdollisuutta toimia kasvupalvelujen tuottajina.

Lakiesityksen vaikutukset ovat suuret viranomaistoimintaan, viranomaistehtävien jakautumiseen sekä henkilöstön tehtäviin tai työskentelypaikkaan. Tiettyjä tehtäviä on nykyisessä palvelujärjestelmässä hoidettu keskitetysti seitsemässä ELY-keskuksessa (mm. maahanmuuttoon liittyviä keskitettyjä tehtäviä) ja haasteena on osaamisen varmistaminen, mikäli tehtävät hajautetaan kaikkiin maakuntiin.

Esityksen vaikutukset eri asiakasryhmiin

Vaikutusten arvioinnissa tuodaan esiin, että suurimmat epävarmuustekijät markkinaehtoisten palveluiden toimivuudessa liittyvät vaikeasti työllistettävien palveluiden organisointiin ja tuloksellisuuteen. Viime vuosina kasvanut pitkäaikaistyöttömyys ja sen osittainen rakenteellistuminen lisäävät tähän epävarmuustekijään liittyviä riskejä merkittävästi. Julkisen sektorin palvelutuotannon rajaaminen pois keinovalikoimasta vaikuttaa heikentävästi vaikeasti työllistyvien ja erityisryhmien kuten vammaisten palveluihin, joissa korostuvat moniammatilliset palvelut ja asiakkaan intensiivinen ja pitkäjänteinen ohjaaminen ja tukeminen eteenpäin kohti työmarkkinoita.

Yksityisen palvelutuotannon riskinä on, että palvelutuottajilla ei ole riittävää asiantuntemusta tai osaamista. Heikossa työmarkkina-asemassa olevien ihmisten monenlaiset tilanteet asettavat haasteita palveluntuottajille osaamisen näkökulmasta. Markkinaehtoiset toimijat eivät välttämättä ole halukkaita hankkimaan asiantuntemusta riittävän monitasoisiin, pitkäkestoisiin ja räätälöityihin palvelukokonaisuuksiin. Tällöin on riskinä, että heikossa työmarkkina-asemassa olevia henkilöitä ohjataan palvelusta toiseen, koska mikään taho ei halua ottaa kokonaisvastuuta.

KOMMENTIT LAKILUONNOKSEEN

Luku 1 Yleiset säännökset (1-5 §)

6. Vapaamuotoiset huomiot lakiehdotuksen lukuun 1 (Kyselylomakkeen kohta 16)

2 § Määritelmät

Pykälän 1 momentin 2 kohdassa määriteltäisiin kasvupalvelun käsite, jolla tarkoitettaisiin valtion ja maakunnan toimenpiteitä 1 §:ssä säädettyjen tavoitteiden toteuttamiseksi. Lainkohdan yksityiskohtaisten perustelujen (s. 96) mukaan kasvupalvelujen käsite olisi laaja ja sitä tarkennettaisiin laissa kunkin palvelukokonaisuuden osalta tarkemmin. Määritelmä on tällaisenaan epätarkka ja käsitteen määritelmän pilkkominen eri lainkohtiin lisää riskiä sen väärästä tulkinnasta.

2 §:n 1 momentin 13 ja 14 kohdissa määriteltäisiin työtön työnhakija. Monet vammaiset, esim. kehitysvammaiset nuoret/nuoret aikuiset, siirtyvät kuntoutusrahalta suoraan eläkkeelle. Heillä saattaa olla taustalla ammattiopinnot, jotka on suoritettu erityisammattioppilaitoksessa. Eläkeläinen ei täytä työttömän henkilön määritelmää vaan hänet luetaan työnhakijaksi. Lakiesityksessä tulee pitää huolta siitä, ettei osatyökykyisen eläkeläisen työllistyminen sekä mahdollisesti työllistymiseen tarvittavien tukitoimien (pitkäaikainen työvalmennus) saaminen vaarannu työttömän työnhakijan määritelmän vuoksi.

3 § Palvelujen kieli

Pykälässä säädettäisiin palvelujen järjestämisessä käytettävästä kielestä. Sen mukaan maakunnan olisi järjestettävä palvelut siten, että jokaisella olisi oikeus käyttää sekä suomea että ruotsia. Pykälän yksityiskohtaisissa perusteluissa tulisi ottaa kantaa siihen, miten maakunnat tosiasiallisesti voivat taata kielellisten oikeuksien toteutumisen, kun palvelujen tuottaminen siirretään markkinoille. Markkinapuutetilanteessa ruotsinkielisten palveluiden tosiasiallinen turvaaminen edellyttää julkisen palveluntuotannon mahdollisuutta.

Luku 2 Alueiden kehittäminen (6-12 §)

7. Säädetäänkö laissa riittävän selkeästi aluekehittämisen vastuista (7 §)? (Kyselylomakkeen kohdat 18 ja 19)

Kyllä pääosin.

Pykälän 1 momentin mukaan “Vastuu alueiden kehittämisestä on maakunnilla alueillaan ja kunnilla niiden alueilla. Valtio vastaa valtakunnallisesta alueiden kehittämisestä. Maakunta toimii oman alueensa aluekehittämisviranomaisena, ja tekee tässä tehtävässä yhteistyötä alueen kuntien kanssa.”

Pykälän mukaan kunnat ovat vastuussa alueiden kehittämisestä alueellaan. Alueiden kehittämistä koskeva toimivalta on kuitenkin esitetty annettavaksi maakunnalle, joten kunnilla ei voi olla vastuuta alueiden kehittämisestä. Pykälän yksityiskohtaisissa perusteluissa (s.101) muotoilua on lievennetty toteamalla ”Kunnat hoitavat monia alueiden kehittämisen kannalta merkittäviä osa-alueita kuten elinvoimaan ja fyysiseen toimintaympäristöön, kulttuuriin, koulutukseen ja muuhun paikalliseen kehittämiseen liittyviä tehtäviä. Myös erilaisilla kuntien yhteistyöorganisaatioilla voi olla merkittäviäkin alueiden kehittämiseen liittyviä tehtäviä, ja niiden asiantuntevuus on tärkeää huomioida. Kunnat delegoivat usein merkittäviäkin niiden aluekehittämisen kokonaisuuteen liittyviä tehtäviä esimerkiksi kuntien kehittämisyhtiöille.” Pykälän 1 momentti tulee korjata muotoon ”Vastuu alueiden kehittämisestä on maakunnilla alueillaan. Valtio vastaa valtakunnallisesta alueiden kehittämisestä. Maakunta toimii oman alueensa aluekehittämisviranomaisena, ja tekee tässä tehtävässä yhteistyötä alueen kuntien kanssa.”

Esitys on pääosin riittävän selkeä, mutta ei ratkaise nykyisen aluekehittämisjärjestelmän ongelmaa ja ylikorostaa tulevien maakuntien asemaa aluekehityksessä. Nykyisen ja lakiluonnoksen aluekehittämisjärjestelmän ongelmat tiivistyvät Uudellamaalla siihen, ettei maakunnalla ole ollut konkreettisia välineitä tai resursseja aluekehitykseen.

Esityksessä sivuutetaan suuret maakuntien keskuskaupungit, joiden aluekehittämiseen käyttämät resurssit ja välineet, kuten maankäyttö ja verotusoikeus, ovat keskeinen osa aluekehittämistä. Keskuskaupunkien kehityksellä on niiden omaa aluetta laajempi vaikutus aluekehitykseen, koska suurin osa yrityksistä ja työpaikoista sijaitsee kaupungeissa. Myös kasvupotentiaali on suurin suurissa kaupungeissa. Epäsuhta on suuri etenkin Uudellamaalla, jossa maakunnan rooli aluekehittämistehtävissä on jäänyt vähäiseksi verrattuna kaupunkeihin, joiden resursseihin ja valtion kanssa tekemiin sopimuksiin perustuu valtaosa alueen kehittämisestä.

8. Säädetäänkö laissa riittävän selkeästi aluekehittämisen järjestelmästä, rakennerahastojen hallinnoinnista ja aluekehittämiseen liittyvästä yhteistyöstä (8, 9,10,11 ja 32 §)? (Kyselylomakkeen kohdat 20 ja 21)

Kyllä pääosin.

Lakiesityksessä tulisi tuoda selkeämmin esiin suurten kaupunkien ja niiden omien toimien ja verkostojen roolia ja sopimista valtion kanssa aluekehitykseen liittyen. Käytännössä suuret kaupungit ovat tehneet kasvu- ja muut aluekehittämisen sopimukset suoraan valtion kanssa ja on ongelmallista, että maakuntaohjelma määrittää sopimusten sisältöä lakiluonnoksen 11 § mukaan. Tähän mennessä kasvusopimusten sisältö on käytännössä ollut vuorovaikutteinen maakuntaohjelman kanssa eikä maakuntaohjelma ole suoraan rajoittanut tai ohjannut sopimusten sisältöä.

Luku 3 Kasvupalvelut ja niiden järjestäminen (13-20 §)

9. Säädetäänkö laissa riittävän selkeästi maakunnan vastuusta ja järjestämistehtävistä? (Kyselylomakkeen kohdat 24 ja 25)

Kyllä pääosin.

Asiakkaiden palvelutarpeen arviointi on säädettävä ensisijaisesti maakunnan viranomaistehtäväksi, koska arvioinnissa käytännössä päätetään asiakkaan saamista palveluista ja/tai asiakkaan oikeudesta eri palvelukokonaisuuksiin. Palvelutarvearviointi sisältää siten merkittävää julkisen vallan käyttöä. Toteutusta viranomaistehtävänä puoltaa myös se, että palvelutarpeen arviointi on lakiluonnosten mukaan kytköksissä työnhaun voimassaoloon ja siten henkilön toimeentuloon.

Esityksessä maakunnan järjestämistehtävistä ja vastuusta säädetään laveasti, mikä voi aiheuttaa sen, että maakunnissa järjestetään erilaisia kasvupalveluja. Maakunnan järjestämistehtävistä tulisi säätää minimipalvelut, joita maakunnan on järjestettävä. Esityksessä tulisi tarkemmin säätää varsinaisessa pykäläehdotuksessa maakunnan järjestämisvastuu heikossa työmarkkina-asemassa olevien palvelujen saatavuudesta ja miten maakunta vastaa kyseisitä palveluista tilanteessa, jossa riittävän monipuolisia ja asiantuntevia yksityisiä palveluntuottajia ei ole olemassa.

10. Tulisiko lailla säätää, mitkä palvelut maakunnan tulee minimissään järjestää? (Kyselylomakkeen kohdat 26 ja 27)

Kyllä.

Tällä varmistettaisiin maakuntien palvelutarjonnan yhtenäisyys välttämättömien kasvupalvelujen osalta. Osan palveluista tulee olla valtakun-

nallisia asiakasnäkökulmasta palveluiden/järjestelmän yksinkertaisuuden, ohjauksen ja neuvonnan keskittämishyötyjen ja työvoiman liikkuvuuden edistämiseksi. Esimerkiksi sähköiset työnvälitys- ja rekrytointipalvelut tai koulutusten tarjonta eivät voi olla täysin maakuntakohtaisia tai riippuvaisia siitä, mistä maakunnasta ja miltä palveluntuottajalta yritys- tai henkilöasiakas hakee palveluita.

11. Onko lakiluonnoksessa tuotu tarpeeksi selkeästi esiin mahdollisten valtakunnallisten palvelukeskustehtävien (toimitila- ja kiinteistö, talous- ja henkilöstö sekä ICT-tehtävät) suhde maakuntien kasvupalvelutehtäviin? (Kyselylomakkeen kohdat 28 ja 29)

Ei.

Valtakunnallisten palvelukeskusten tehtävien toteutumista ei ole riittävästi määritelty lakiesityksessä eikä niiden suhdetta maakuntien kasvupalvelutehtäviin pystytä arvioimaan lakiesityksen perusteella. Monituottajamallia ja järjestämisen ja tuottamisen erottamista ei ole arvioitu suhteessa siihen, kuinka keskitetyt tehtävät pystytään mallissa käytännössä hoitamaan. Maakuntia ei tule velvoittaa keskitettyjen palvelukeskusten käyttöön, vaan valinnanvapauden tulee ulottua myös tukipalveluiden tuotantotapaan.

12. Muut vapaamuotoiset huomiot lakiehdotuksen lukuun 3 (Kyselylomakkeen kohta 30)

14 § Kasvupalvelujen asiakkaat

Pykälän 3 momentin mukaan maakunnallisten kasvupalvelujen asiakkaalla on oikeus valita haluamansa palveluntuottaja maakunnan järjestämisvastuunsa mukaisesti nimeämien palveluntuottajien joukosta, jollei tässä tai muussa laissa toisin säädetä.

Pykälän yksityiskohtaisten perustelujen (s.106) mukaan ”momentin mukaan ellei tässä laissa tai muualla lainsäädännössä toisin säädetä, maakunnallisten kasvupalvelujen asiakkaalla olisi oikeus valita haluamansa palveluntuottaja maakunnan järjestämisvastuunsa mukaisesti nimeämien palveluntuottajien joukosta. Tällä tarkoitetaan asiakkaan oikeutta hyödyntää myös minkä tahansa muun maakunnan maakunnallisia kasvupalveluita, kunhan kyseisellä palvelulla tähdätään ko. palvelua järjestävän maakunnan alueen kasvuun. Käytännössä tämä tarkoittaa esimerkiksi sitä, että asiakkaan olisi tarkoitus työllistä siihen maakuntaa, josta palvelua hakee tai voitaisiin tulkita, että yrityspalvelu kehittää ko. maakunnan elinkeinotoimintaa.” Rahoitusta koskevassa tähän esitykseen liityvässä lakiehdotuksessa tulisi turvata kasvupalveluiden rahoitus maakunnan ulkopuolisten asiakkaiden osalta.

15 b § Valtion ja maakunnan vastuu työllisyydestä

Pykälän kuvaus on niin puutteellinen, ettei siitä voida lausua.

16 § Maakunnalliset kasvupalvelut

Pykälän 1 momentin mukaan maakunnallisella kasvupalvelulla tarkoitetaan palveluja, jotka maakunta järjestää alueellaan ja jotka kuuluvat maakuntalain 6 §:n 1 momentin 9 kohdassa määriteltyyn maakuntien tehtäväalaan.

Maakuntien toimialan määritteleminen ainoastaan viittaamalla maakuntalain sisältämään tehtäväluetteloon on ongelmallista. Kasvupalveluiden palvelukokonaisuuksia ja sisältöä on selostettu laajasti yksityiskohtaisissa perusteluissa, mutta maakunnalliset kasvupalvelut tulisi määritellä tarkkarajaisemmin kasvupalveluita koskevassa laissa.

Lisäksi tulisi määritellä miltä osin kasvupalveluissa on kysymys julkisista hallintotehtävistä, jotka siirretään viranomaisilta yksityisille palveluntuottajille. Perustuslain 124 §:n mukaan julkinen hallintotehtävä voidaan antaa muulle kuin viranomaiselle vain lailla tai lain nojalla, jos se on tarpeen tehtävän tarkoituksenmukaiseksi hoitamiseksi eikä vaaranna perusoikeuksia, oikeusturvaa tai muita hyvän hallinnon vaatimuksia. Merkittävää julkisen vallan käyttöä sisältäviä tehtäviä voidaan kuitenkin antaa vain viranomaiselle.

Perutuslain asettamat edellytykset korostavat tehtävää hoitavien henkilöiden koulutuksen ja asiantuntemuksen merkitystä sekä riittävää julkista valvontaa. Lisäksi siirron edellytyksenä on, että tehtävän hoitamisessa voidaan turvata muun muassa yhdenvertaisuus, yksilön kielelliset oikeudet, menettelylliset oikeudet ja muutoksenhakumahdollisuus sekä toimivat vastuujärjestelyt. Perustuslain edellytys hyvän hallinnon vaatimusten turvaamisesta yksityisen hoitaessa julkista hallintotehtävää on pitkälti turvattu hallintolailla, jossa säädetään hyvän hallinnon perusteista sekä hallintoasiassa noudatettavasta menettelystä. Hallintolakia sovelletaan yksityiseen sen hoitaessa julkista hallintotehtävää. Lakiehdotuksen 35 §:ssä hallintolain soveltamisala on kuitenkin rajoitettu julkisomisteisiin palveluntuottajiin, joten jää epäselväksi miten tosiasiallisesti varmistutaan siitä, että perusoikeudet, oikeusturva ja hyvän hallinnon vaatimukset on riittävällä tavalla turvattu.

Pykälässä tulisi myös määritellä riittävän tarkkarajaisesti mitkä yksityisten toimijoiden tuotettavaksi siirtyvistä julkisista hallintotehtävistä sisältävät julkisen vallan käyttöä. Hyvän hallinnon turvaamiseksi olisi syytä mainita erikseen, että näitä tehtäviä hoitaviin yksityisiin sovelletaan hallintolakia ja viranomaisten toiminnan julkisuudesta annettua lakia. Jotta voitaisiin arvioida täyttyvätkö perustuslain edellytykset sille, että julkisia

hallintotehtäviä voidaan antaa yksityisen hoidettavaksi, on riittävän tarkkarajaisesti määriteltävä mitä nämä tehtävät ovat ja miten perusoikeudet, oikeusturva ja hyvän hallinnon vaatimukset turvataan tehtävien siirtyessä viranomaisilta yksityisille toimijoille. Yleisluonteiset viittaukset tuleviin substanssilakeihin eivät mahdollista sen arvioimista, että perustuslaissa asetetut edellytykset täyttyvät. Lakiluonnoksessa esitetyn perusteella ei voida varmistua siitä, että nämä seikat olisi riittävällä tavalla huomioitu.

Pykälän 6 momentin mukaan maakunnalliset kasvupalvelut olisivat harkinnanvaraisia, jollei 17 ja §:ssä säädetystä toisin johdu. Momentissa tulisi määritellä harkinnassa käytetyt kriteerit ja edellytykset, jotta voidaan varmistua siitä, että asiakkaita kohdellaan yhdenvertaisesti.

17 § Maakunnan järjestämisvastuu

Pykälässä säädettäisiin maakunnan järjestämisvastuuseen kuuluvista tehtävistä. Pykälän 1 momentin mukaan maakunnan järjestämisvastuuseen kuuluu: 1) palvelujen tarveharkinta ja maakunnan resurssien käyttämistä koskeva päätöksenteko; 2) palvelujen saatavuuden varmistaminen siten, että asiakas voi mahdollisimman monen palvelun osalta valita tarvitsemansa palvelun tuottajan useammasta kuin yhdestä vaihtoehdosta; ja 3) palvelujen tuottajana olevan maakunnan yhtiön ohjaaminen silloin, kun palvelujen saatavuutta ei muutoin ole voitu varmistaa.

Esityksen mukainen julkisen palvelutuotannon rajaaminen pois lukuun ottamatta yhtiöitettyä toimintaa markkinapuutetilanteessa vaarantaa maakunnan mahdollisuuden tosiasiallisesti selviytyä sille asetetusta järjestämisvastuusta, kun maakunta ei voisi edes viimesijaisesti tuottaa omana toimintanaan palveluita, jotka sillä olisi lain mukaan velvollisuus järjestää.

18 § Maakunnan viranomaistehtävät

Pykälässä säädettäisiin maakunnallisiin kasvupalveluihin liittyvistä viranomaistehtävistä, joita ei voida siirtää yksityisen hoidettavaksi. Esityksen yksityiskohtaisten perustelujen (s.118) mukaan alueiden kehittämisestä ja kasvupalveluista säädettävän lain yksi keskeisin periaate on, että mahdollisimman paljon palveluita annettaisiin yksityisten tahojen tuotettavaksi ja viranomaistehtävinä hoidettaisiin vain se, mikä on välttämätöntä.

Pykälän yksityiskohtaisissa perusteluissa on huomioitu, että perustuslain 124 §:n mukaan merkittävää julkisen vallan käyttöä ei voida siirtää yksityisten hoidettavaksi.

Pykälässä säädettäisiin maakunnallisiin kasvupalveluihin liittyvistä viranomaistehtävistä, joita ei voida siirtää yksityisten hoidettavaksi. Esityksen mukaan (s.149) lain 18 §:ssä (maakunnan viranomaistehtävät) säädettäisiin maakunnan kasvupalvelukokonaisuuteen kuuluvista tehtävistä, joihin liittyy merkittävää julkista valtaa tai julkista valtaa, jota ei ole tarkoituksenmukaista maakunnassa antaa muulle kuin viranomaiselle.

Merkittävää julkisen vallan käyttöä on itsenäiseen harkintaan perustuva oikeus käyttää voimakeinoja tai puuttua merkittävällä tavalla yksilön perusoikeuksiin (PeVL 1/2008, 19/2005, 55/2005 ja 1/1998). Pykälässä tulisi määritellä, mitkä siinä luetellut tehtävät ovat tehtäviä, jotka sisältävät merkittävää julkisen vallan käyttöä ja mitkä taas tehtäviä, joiden osalta julkisen vallan käytön antamista yksityiselle ei pidetä tarkoituksenmukaisena.

Asiakkaiden palvelutarpeen arviointi on säädettävä maakunnan viranomaistehtäväksi, koska arvioinnissa käytännössä päätetään asiakkaan saamista palveluista ja/tai asiakkaan oikeudesta eri palvelukokonaisuuksiin. Palvelutarpeen arviointi on lakiluonnosten mukaan kytköksissä työnhaun voimassaoloon ja siten henkilön toimeentuloon. Palvelutarvearviointi sisältää siten merkittävää julkisen vallan käyttöä.

Pykälän 1 momentin 2 kohdan mukaan maakunnan tulee hoitaa viranomaistehtävänä yritykselle myönnettävät muut tuet, jos haetun tuen arvo ylittää 10 000 euroa. Kyseisen kohdan perusteluista ei kuitenkaan ilmene onko kysymys yli 10 000 euron avustusten osalta merkittävästä julkisen vallan käytöstä ja jos on, miksi on katsottu, että alle 10 000 euron avustusten myöntäminen eli julkisten varojen jakaminen ei sisältäisi merkittävää julkisen vallan käyttöä. Kohdan yksityiskohtaisten perustelujen mukaan ”Koska tuen myöntämisessä on kyse julkisen vallan käyttämisestä ja julkisten varojen jakamisesta, katsotaan tarpeelliseksi rajata tehtävän antamista muulle kuin viranomaiselle siten, että muut kuin viranomaiset voisivat maakunnan niin päättäessä myöntää enintään 10 000 euron suuruisia tukia.” Perusteluiden sanamuoto antaa kuvan, että maakunta voisi halutessaan myöntää tätä pienemmät tuet. Perustelut ovat kuitenkin ristiriidassa lakiehdotuksen 22 §:n kanssa, jonka mukaan maakunta saa tuottaa sen järjestämisvastuulle kuuluvia kasvupalveluja vain silloin, kun palveluja ei ole muutoin saatavilla, ja tällöinkin toiminta on yhtiöitettävä. Maakunnan olisi siis annettava alle 10 000 euron suuruisten julkisista varoista maksettavien yritystukien myöntäminen yksityisten hoidettavaksi. Esityksessä ei perustella, minkä vuoksi julkisista varoista annettavien alle 10 000 euron yritystukien myöntämisen siirtäminen viranomaiselta yksityisille olisi tarkoituksenmukaista. Erottelu ja 10 000 euron raja vaikuttavat satunnaisesti keksityiltä.

Julkisista varoista myönnettävät yritystuet ovat EU:n valtiontukisäädösten perusteella valtiontukea. Yritystukia myöntäessään yksityisen olisi tunnettava EU:n valtiontukisäännökset voidakseen huolehtia niiden noudattamisesta. Näihin kuuluu esimerkiksi velvollisuus selvittää, onko tuki sallittu esimerkiksi de minimis -tukena tai ryhmäpoikkeusasetuksen perusteella tai koskeeko sitä ilmoittamisvelvollisuus. Esityksen perusteella jää epäselväksi, onko kysymystä otettu lainkaan huomioon tai miten se olisi huomioitu. Vaikka Suomen valtio on teknisesti vastuussa valtiontukisäännösten noudattamisesta, valtiolla ei olisi käytännössä mahdollisuutta valvoa tukia myöntäviä yksityisiä yrityksiä. Rikkomusten selvittäminen ja seuraamusten täytäntöönpano jäisi kuitenkin valtion tehtäväksi.

Luku 4 Kasvupalvelujen tuottaminen (21-24 §)

13. Onko monituottajamalliin pohjautuva ratkaisu tarkoituksenmukainen, jotta kasvupalvelu-uudistuksen tavoitteet saavutetaan? (Kyselylomakkeen kohdat 32 ja 33)

Ei.

Tuotantotapoja ei tulisi rajata asettamalla julkisen toimijan oma tuotanto viimesijaiseen asemaan ja velvoittamalla toiminnan yhtiöittämiseen. Toimiva monituottajamalli olisi julkisen palvelutuotannon, yksityisten palveluntuottajien ja järjestöjen palvelutuotantojen kokonaisuus, jossa hyödynnettäisiin kaikkien eri tuotantotapojen parhaita puolia.

Markkinoilla toimivalla tuottajalla voi olla intressi tarjota palveluita ensisijaisesti helpoimmille kohderyhmille, arvioida asiakkaan palvelutarve todellista pienemmäksi tai suuremmaksi tai hankkia asiakkaakseen helpoimmin työllistyviä. Tämä voi johtaa palveluiden määrän kasvuun väärillä kohderyhmillä ja joidenkin asiakasryhmien jäämiseen todellisuudessa vaille palveluita siitä huolimatta, että asiakas on palveluntuottajien listoilla.

Julkisen sektorin oman tuotannon rajaaminen pois valikoimasta estää myös erilaisten hybridimallien käytön palveluiden kehittämisessä. Palvelutuotannon kehittämiseen tarvitaan sekä yksityisen että julkisen sektorin osaamista ja panoksia. Lain tavoitteet eivät tule toteumaan, jos julkinen palvelutuotanto esitetyllä tavalla rajataan pois.

Esitys korostaa maakuntien itsenäistä roolia ja alueellisten tarpeiden huomiointia. Maakuntien vapaus toteuttaa järjestämistehtävänsä haluamallaan tavalla ei kuitenkaan toteudu, jos järjestämis- ja tuottamistapoja rajataan. Esityksellä kavennetaan myös mahdollisuuksia joustaviin ja toisiaan täydentäviin yksityisen ja julkisen sektorin kumppanuuksiin. Esityksen tavoitteissa tuodaan esiin, että maakunnille tulee markkinoita

hyödyntämällä ”aito mahdollisuus räätälöidä palveluiden sisältö alueen tarpeisiin parhaiten sopivaksi”, mutta samaan aikaan esityksessä lähdetään siitä, että markkinatoimijat rakentavat itse tulokselliset toimintamallit, mikä kaventaa maakunnan mahdollisuuksia räätälöidä palveluiden sisältöjä.

Esityksen mukainen aikataulu ja yhtiöittämisvelvollisuus sekä kilpailullistamisen toteuttaminen käytännössä kerralla ovat ristiriidassa sen kanssa miten lakiesityksessä arvioidaan sitä, miten ja millaisin resurssein kasvupalvelumarkkinat syntyvät ja toimivat.

14. Säädetäänkö laissa tarpeeksi selkeästi kasvupalvelun tuottajien velvoitteista (huomioiden myös 35 § Hallintomenettely ja julkisuus)? (Kyselylomakkeen kohdat 34 ja 35)

Ei.

23 § Maakunnallisen kasvupalvelun tuottajan velvollisuudet

Pykälässä tulisi yksilöidä julkisen hallintotehtävän hoitamisen edellytyksenä olevat velvollisuudet. Pykälän 2 momentin mukaan maakunnallisen kasvupalvelun tuottajan palveluksessa olevaan sovelletaan rikosoikeudellista virkavastuuta koskevia säännöksiä hänen hoitaessaan kasvupalveluihin liittyviä julkisia hallintotehtäviä. Rikoslain 40 luvun 12 §:n 1 momentin mukaan 40 luvun virkamiestä koskevia säännöksiä sovelletaan myös julkista luottamustehtävää hoitavaan henkilöön ja julkista valtaa käyttävään henkilöön. Luvun 11 §:ssä on määritelty mitä julkisen vallan käytöllä tarkoitetaan.

Maakunnallisen kasvupalvelun tuottajan palveluksessa olevan rikosvastuu määriteltäisiin siis julkisten hallintotehtävien, ei julkisen vallan käytön mukaan, kuten rikoslaissa. Tämä voi aiheuttaa käytännössä soveltamisongelmia jos virkavastuu on ulotettu koskemaan kaikkia kasvupalveluihin liittyviä julkisia hallintotehtäviä, myös sellaisia jotka eivät sisällä julkisen vallan käyttöä. Säännös on ongelmallinen sillä virkavastuuta koskevia rangaistussäännöksiä ei voida säätää, ellei selkeästi säädetä niistä vastuista, joiden rikkomista koskevia säännöksistä on kysymys. Hyvän hallinnon takeita, oikeusturvaa ja perusoikeuksien turvaamista koskevista vaatimuksista aiheutuvat velvollisuudet yksityiselle palveluntuottajalle on syytä yksilöidä riittävän tarkkarajaisesti, vähintäänkin viittauksella hallintolakiin ja niihin muihin lakeihin, joita julkisen hallintotehtävän hoitamiseen sovelletaan.

35 § Hallintomenettely ja julkisuus

Perustuslain 124 §:n mukaan julkinen hallintotehtävä voidaan antaa muulle kuin viranomaiselle vain lailla tai lain nojalla, jos se on tarpeen

tehtävän tarkoituksenmukaiseksi hoitamiseksi eikä vaaranna perusoikeuksia, oikeusturvaa tai muita hyvän hallinnon vaatimuksia. Merkittävää julkisen vallan käyttöä sisältäviä tehtäviä voidaan kuitenkin antaa vain viranomaiselle. Laissa tulee tarkkarajaisesti määritellä missä yksityisille tuotettavaksi annettavissa kasvupalveluissa on kysymys perustuslain 124 §:n mukaisesta julkisen hallintotehtävän hoitamisesta.

Pykälän 1 momentin mukaan kasvupalveluja tuottavan maakunnan ja kunnan määräysvallassa olevan yksikön ylläpitäjän toimintaan sovelletaan hallintolakia (434/2003) tämän lain mukaisessa toiminnassa myös silloin, kun palvelun tuottaja on osakeyhtiö, yhdistys tai muu yhteisö. Hallintolain esteellisyyssäännöksiä sovelletaan kuitenkin kaikessa palvelun tuottajan toiminnassa. Mainitun lain 28 §:n 1 momentin 5 ja 6 kohtaa sovelletaan palvelun tuottajaan sekä palvelun tuottajan muodostamaan kirjanpitolaissa (1336/1997) tarkoitettuun konserniin kuuluvaan yhteisöön vain asiassa, jossa palvelun tuottajan ja yhteisön edut ovat ristiriidassa keskenään tai jossa asian tasapuolinen käsittely sitä edellyttää.

Pykälän 1 momentin sanamuoto rajoittaa hallintolain soveltamisen vain maakunnan ja kuntien omistamien palveluntuottajien toimintaan hallintolain esteellisyyssäännöksiä lukuun ottamatta, joita sovellettaisiin kaikkiin palveluntuottajiin. Hallintolakia ei siis esityksen mukaan sovellettaisi yksityisten palveluntuottajien toiminnassa, lukuun ottamatta esteellisyyssäännöksiä. Perustuslain 124 §:ssä tarkoitetut hyvän hallinnon vaatimukset on kuitenkin pitkälti turvattu hallintolailla, jota hallintolain 2 §:n 3 momentin mukaan sovelletaan yksityiseen sen hoitaessa julkista hallintotehtävää. Hallintolain soveltamista koskeva lakiluonnoksen 35 §:n 1 momentti tulisi muuttaa siten, että maakunnan ja kunnan määräysvaltaa koskeva rajoitus poistettaisiin ja hallintolakia sovellettaisiin kaikkiin palveluntuottajiin niiden hoitaessa julkisia hallintotehtäviä.

Myöskään 1 momentin palveluntuottajan esteellisyyttä koskevalle rajaukselle ”tilanteisiin, joissa palvelun tuottajan ja yhteisön edut ovat ristiriidassa keskenään tai jossa asian tasapuolinen käsittely sitä edellyttää” ei ole perustetta. Yrityksiä koskeva yhteisöjäävin poikkeus poistettiin myös kuntalaista sen uudistamisen yhteydessä, joten poikkeusten rakentaminen maakuntalakiin ei ole perusteltua. Esteellisyys säädösten tarkoituksena on taata puolueettomuus julkisen hallintotehtävän hoidossa ja julkisen vallan käytössä. Julkista hallintotehtävää hoitavaan tulee hyvän hallinnon toteuttamiseksi soveltaa esteellisyyssäännöksiä siitä riippumatta hoitaako julkista hallintotehtävää yksityinen vai julkinen taho. Hallintolain 28 §:n 1 momentin mukaan virkamies on esteellinen: 5) jos hän tai hänen 2 momentin 1 kohdassa tarkoitettu läheisensä on hallituksen, hallintoneuvoston tai niihin rinnastettavan toimielimen jäsenenä taikka toimitusjohtajana tai sitä vastaavassa asemassa sellaises-

sa yhteisössä, säätiössä, valtion liikelaitoksessa tai laitoksessa, joka on asianosainen tai jolle asian ratkaisusta on odotettavissa erityistä hyötyä tai vahinkoa; 6) jos hän tai hänen 2 momentin 1 kohdassa tarkoitettu läheisensä kuuluu viraston tai laitoksen johtokuntaan tai siihen rinnastettavaan toimielimeen ja kysymys on asiasta, joka liittyy tämän viraston tai laitoksen ohjaukseen tai valvontaan. Esitetty esteellisyyden rajoitus tulee poistaa ja muotoilla pykälän 1 momentti ”Palvelun maakunnalliseen tuottajaan sovelletaan hallintolakia (434/2003).”

Pykälän 2 momentin mukaan edellä 1 momentissa tarkoitetun palvelun tuottajan tämän lain mukaisen toiminnan julkisuuteen sovelletaan, mitä viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetussa laissa (jäljempänä julkisuuslaki, 621/1999) säädetään mainitun lain 4 §:n 1 momentissa tarkoitetun viranomaisen toiminnan julkisuudesta. Pykälän yksityiskohtaisissa perusteluissa (s.133) on todettu ”Säännöksessä on rajattu julkisuuslain soveltuvuus vain julkisomisteisiin yhtiöihin. Tätä voidaan perustella kasvupalvelujen luonteella sekä erityisesti sillä, että kasvupalvelut on tarkoitus tuottaa ensisijaisesti markkinamekanismeilla ja vasta viimesijaisesti julkisesti. Valmistelun yhteydessä ei ole nähty perusteita sille, että eri palveluja tuottaviin yksityisiin toimijoihin sovellettaisiin julkisuuslain velvoitteita 2 momentissa säädettyä laajemmin.”

Julkisuus on perustuslain 12 §:ssä turvattu perusoikeus. Julkisuusperiaatteen toteutuminen edellyttää, että julkisen hallintotehtävän hoitamiseen sovelletaan julkisuuslakia siitä riippumatta hoitaako tehtävää yksityinen vai julkinen taho. Julkisuuslain soveltamisen rajoittaminen vain maakunnan ja kuntien omistamien palveluntuottajien toimintaan ei ole perustuslain 124 §:n asettamien hyvän hallinnon vaatimusten ja perusoikeuksien vaarantumattomuuden edellytysten mukainen. Viranomaisten toiminnan julkisuudesta annettua lain 4 §:n 2 momentin mukaan sitä sovelletaan julkista hallintotehtävää hoitavaan yhteisöön. Viranomaisten toiminnan ja julkisten hallintotehtävien hoitamisen julkisuus on oleellinen osa hyvää hallintoa ja julkisen vallan käytön valvontaa. Julkisuusperiaatteen rajoittaminen vaatisi perusoikeuksien yleisten rajoitusedellytysten mukaisia painavia perusteita, joita ehdotuksessa ei ole esitetty. Julkisuuslain soveltamisalaa koskeva rajoitus tulee poistaa ja säätää siitä, että julkisuuslakia sovelletaan kaikkiin palveluntuottajiin niiden hoitaessa julkisia hallintotehtäviä.

15. Mahdollistaako laki riittävällä tavalla asiakkaan valinnanvapauden toteutumisen? (Kyselylomakkeen kohdat 36 ja 37)

Kyllä pääosin.

Valinnanvapaus on määritelty lakiluonnoksessa koskemaan tilanteita, joissa samaa palvelua tuottaa useampi palveluntuottaja. Esitys ei ota

tätä laajemmin kantaa valinnanvapauteen tai siihen, kuinka maakunta kilpailuttaa palvelut ja kuinka ne ryhmitellään asiakkaan saataville tai kuka arvioi palvelutarpeen ja asiakkaan oikeuden palveluihin. Nämä kaikki ovat keskeinen osa valinnanvapauteen liittyviä muuttujia.

Valinnanvapaus on myönteinen asia, mutta käytännössä valinnanvapauden taso määrittyy vasta kilpailutusten ja paikallisen tarjonnan kautta. Pääkaupunkiseudulla ja kasvukeskuksissa valintaan kykenevien ja motivoituneiden asiakkaiden vaikutusmahdollisuudet omiin palveluihinsa saattavat lisääntyä valinnanmahdollisuuksien kasvaessa. Valinnanvapaus voi jäädä mallissa valtakunnallisesti vähäiseksi. Valinnanvapautta merkittävämmäksi muodostuvat asiakkaan kannalta palveluiden sisältö, riittävyys, laatu ja monipuolisuus. Valinnan perusteena onkin oltava helposti saatavissa olevaa puolueetonta ja luotettavaa tietoa palveluntuottajista ja heidän tarjoamiensa palvelujen sisällöstä. Tiedon integraatio tulee mahdollistaa ja varmistaa, jotta asiakastieto liikkuu eri tuottajien välillä yhteen toimivien tietojärjestelmien ja yhteiskäyttöalustojen avulla. Hyvin toteutettuna asiakkaan kaikkia tarvittavia tietoja hyödyntävä ja yhdistävä asiakassuunnitelma auttaa asiakaskohtaisen integraation toteutumista.

Lakiluonnoksessa ja julkaistuissa sisältölakien raakaversioissa ei oteta kantaa tilanteisiin, joissa henkilöasiakas kieltäytyy palveluntuottajan tarkoituksenmukaisena pitämästä, laajempaan palveluketjuun tai palvelukokonaisuuteen kuuluvasta palvelusta vedoten valinnanvapauteen. Esityksessä ei täsmennetä sitä, mikä on yksittäisen palveluntuottajan mahdollisuus ketjuttaa palveluita ja miten, missä vaiheessa ja millä perustein asiakkaalla on oikeus valinnanvapauteen vedoten vaihtaa palveluntuottajaa tai olla vastaanottamatta palvelua. Palveluntuottajan vapaus räätälöidä palveluketjut ja asiakkaan vapaus valita palvelunsa ovat osittain ristiriidassa. Asiakkaan valinnanvapautta ei myöskään ole arvioitu riittävästi suhteessa lain 17 §:n palvelutarveharkintaan, kasvupalveluiden velvoittavuuteen ja moitittavasta menettelystä asiakkaalle aiheutuviin sanktioihin.

16. Muut vapaamuotoiset huomiot lakiehdotuksen lukuun 4 (Kyselylomakkeen kohta 38)

21 § Kasvupalvelujen tuottajat

Pykälän 3 momentiksi tulisi selvyyden vuoksi ottaa lisäys siitä, että kuntien omistamilla yhtiöillä on oikeus tuottaa palveluita koko maakunnan alueella.

22 § Järjestämisen ja oman palvelutuotannon erottaminen

Markkinapuutetilanne nähdään esityksessä ensisijaisesti tilanteena, jossa markkinoilla ei ole lainkaan palveluntuottajia. Markkinapuutetilanne on kuitenkin huomattavasti monimutkaisempi kokonaisuus ja täydellinen markkina mahdollista ainoastaan teoriassa. Tavoitteena oleva kilpailullisuus ja palvelurakenteen monipuolisuus jäävät ehdotuksessa vajaiksi, koska mahdollisuus yhtiöittämättömään julkiseen palveluntuotantoon on suljettu pois.

Maakunnan oman tuotannon kieltäminen lukuun ottamatta markkinapuutetilannetta rajaa perusteetta tapaa tuottaa palvelut ja vähentää saatavilla olevien palveluiden monipuolisuutta. Laajasti ajatellen yhden tuotantotavan poissulkeminen rajoittaa kilpailun ehtoja ja siten tehokkuutta sekä järjestämisvastuullisen toimijan omaa valinnanvapautta ja autonomiaa. Palveluntuottajien lisäksi myös erilaisten tuotantotapojen tulee voida kilpailla keskenään tehokkuudessa ja palveluiden vaikuttavuudessa. Myös julkisen sektorin oman tuotannon muussakin kuin yhtiömuodossa, on voitava kilpailla yksityisen palvelutuotannon kanssa kustannustehokkuuden ja monipuolisen ja laadukkaan palvelutarjonnan varmistamiseksi. Palvelujen tarkoituksenmukaiseksi järjestämiseksi maakunnan tulisi voida tuottaa kasvupalveluja muulloinkin kuin markkinapuutetilanteessa.

Koska maakunta on vastuussa tarjottavista palveluista ja resurssien riittävyydestä, olisi markkinapuutetilanne myös määriteltävä esitystä tarkemmin. Samasta syystä tulisi etukäteen määritellä myös keinot siihen, kuinka maakunta varmistaa palveluntuottajien riittävät resurssit ja kuinka toimitaan tilanteessa, jossa yksityinen palveluntuottaja ei pysty tuottamaan siltä tilattuja palveluja esimerkiksi mahdollisessa konkurssi- tai sopimusrikkomustilanteessa.

EU:n valtiontukilainsäädännön ja markkinapuutetilannetta koskevan yhtiöittämisvelvollisuuden sekä järjestämisvastuun välillä on ristiriita. Markkinapuutetilanne voi syntyä myös silloin, kun palvelun tuottaminen ei ole yksityisille yrityksille ja sijoittajille taloudellisesti kannattavaa. Markkinapuutetilannetta koskevaan yhtiöittämisvelvollisuuteen sisältyy riski tilanteista, joissa maakunnan on järjestettävä palvelu perustamalla yhtiö tuottamaan taloudellisesti kannattamatonta palvelua, mutta EU:n valtiontukisäädökset estävät tukemasta tätä markkinoilla toimivaa yritystä. Maakunta olisi kuitenkin edelleen palveluista järjestämisvastuussa maakunnan asukkaalle. Tämä voi johtaa tilanteeseen, jossa maakunta joko joutuu kannattamattoman yrityksensä konkurssin jälkeen aina perustamaan uuden yhtiön tuottamaan palveluita, tai maksamaan palvelun tuottamisesta niin paljon, että palvelun tuottaminen markkinoilla tulee yrityksille kannattavaksi. Tämän estämiseksi maakunnalla tulisi aina olla mahdollisuus omaan palveluntuotantoon muissakin muodoissa kuin yhtiöitettynä, silloin kun maakunnalla on näistä palveluista lailla

säädetty järjestämisvastuu. Muussa tapauksessa järjestämisvastuusta huolimatta lakisääteisten kasvupalvelujen saatavuutta asiakkaalle ja palvelun kustannustehokkuutta ei voida varmistaa.

17. Yksilöidyt säädösmuutosehdotukset lakiehdotuksen lukuun 4 (Kyselylomakkeen kohta 39)

Järjestämisen ja oman tuotannon erottamista koskeva 22 § tulee poistaa lakiluonnoksesta.

Luku 5 Palvelujen monimuotoisuus ja yhteiset järjestelmät (25-28 §)

18. Vapaamuotoiset huomiot lakiehdotuksen lukuun 5 (Kyselylomakkeen kohta 40)

25 § Kasvupalvelujen monimuotoisuus ja yhdessä käytettävyys

Pykälän mukaan yritysasiakkaiden palveluille ei aseteta kiinteää toimipaikkaa koskevia vaatimuksia. Esityksestä ei käy ilmi, miten varmistutaan siitä, että ilman kiinteää toimipaikkaa toteutettavat yritysasiakkaiden palvelut eivät ole välillisesti syrjiviä esimerkiksi iäkkäille tai vammaisille yrittäjille. Samoin ilman toimipaikkaa järjestettävien palvelujen osalta on huolehdittava siitä, että jos maakunta on lakiluonnoksen 5 §:n mukaisesti päättänyt muiden kuin henkilöasiakkaiden palvelujen maksullisuudesta, toteutuu viranomaisen velvollisuus vastaanottaa käteistä rahaa.

26 § Kasvupalvelujen järjestämistä ja tuottamista tukevat järjestelmät

Pykälän yksityiskohtaisten perustelujen (s.127) mukaan ”Palveluintegraation kannalta on tärkeää myös, että esimerkiksi asiakastiedot ovat palvelun tuottajan käytettävissä. Tämän varmistamiseksi tulisi jokaisen maakunnalle kasvupalveluja tuottavan tahon tallentaa asiakastiedot yhteiseen asiakasrekisteriin yhteiskäyttöisiä valtakunnallisia tietojärjestelmäpalveluja käyttäen. Näin toimimalla jokaisen maakuntien järjestämisvastuulle kuuluvia palveluja saaneen asiakkaan tiedot ovat kootusti rekisterissä ja siten muiden palvelun tuottajien saatavissa sieltä. Edellä olevan johdosta on asiakastietojen käsittelyä ja rekisterinpitoa koskevaa lainsäädäntöä tarpeen uudistaa. Uudistuksen tavoitteena tulee olla esimerkiksi salassapidon, asiakkaan antaman valtuutuksen tai muiden käyttöoikeuksia koskevien säännösten yksinkertaistaminen.” Esityksen perusteella ei ole mahdollista arvioida, miten EU:n tietosuoja-asetus on tarkoitus huomioida lakiesityksessä. Jos mainituilla esimerkeillä säännösten yksinkertaistamisesta tarkoitetaan salassapitosäädösten löyhentämistä, henkilötietojen käsittelyn perusteena olevan suostumuksen muuttamista yleisluonteisemmaksi ja käyttöoikeuksien myöntämisen ja

valvonnan keventämistä, ovat tavoitteet mahdollisesti ristiriidassa EU:n tietosuoja-asetuksen kanssa.

27 § Järjestelmien avoimuus ja käytettävyys ja 28 § Järjestelmäalustojen yhteisyys

27 §:n 3 momentin mukaan maakunnallisia kasvupalveluja tukevat järjestelmät tulee toteuttaa ja ylläpitää sellaisina, että kaikki maakunnat tukeutuvat palvelujen järjestäjinä samoihin järjestelmiin. 28 §:n mukaan työ- ja elinkeinoministeriö määrittää kasvupalveluja tukevien järjestelmäalustojen yhteentoimivuuden periaatteet ja linjaukset sekä valtakunnallisten kasvupalvelujärjestelmien käyttövelvoitteet.

Tiedon integraatio tulee mahdollistaa ja varmistaa, jotta asiakastieto liikkuu eri tuottajien välillä yhteen toimivien tietojärjestelmien ja yhteiskäyttöalustojen avulla. Yhteisen tietojärjestelmän, digitaalisten alustojen sekä yhteisen asiakasrekisterin kehittäminen on keskeistä palvelujen integroinnille ja saumattomien palveluketjujen toteutumiselle.

Yhteisistä järjestelmistä ei kuitenkaan ole tarkoituksenmukaista säätää lailla. Laissa pitäisi määritellä eri toimijoiden roolit ja vastuut, näin myös tietojärjestelmien yhteentoimivuuden kehittämisen osalta. Lain pitäisi antaa puitteet, tarkempia määräyksiä voidaan antaa asetuksina ja JHS standardeina.

Luku 6 Erinäiset säännökset (26-37 §)

19. Tukevatko alueiden kehittämisen keskustelut valtakunnallisten ja alueellisten tavoitteiden yhteensovittamista ja alueiden ja valtion yhteistyötä? (Kyselylomakkeen kohdat 42 ja 43)

Kyllä pääosin.

Keskusteluiden osanottajissa ei ole huomioitu aluekehittämisen kaikkia tasoja. Keskusteluissa tulee olla mukana maakuntien ja valtion lisäksi myös suuret kaupungit, jotka solmivat kasvu- ja muita sopimuksia valtion kanssa. Suuret kaupungit vastaavat todellisuudessa merkittäviltä osin alueen kehityksestä ja käytännössä valtaosa aluekehittämisen resursseista, intresseistä ja potentiaalista on alueiden kaupungeilla. Alueet eivät voi käytännössä kehittyä ilman suurten kaupunkien, maakunnan ja valtion tiivistä yhteistyötä. On perusteltua, että suuret kaupungit olisivat suoraan mukana alueiden ja valtion yhteistyössä.

20. Ohjaavatko kasvupalvelujen valtakunnalliset tavoitteet riittävästi kasvupalveluiden tuottamista maakunnissa? (Kyselylomakkeen kohdat 44 ja 45)

Kyllä pääosin.

Osan palveluista tulee olla valtakunnallisesti yhteneviä asiakasnäkökulmasta palveluiden/järjestelmän yksinkertaisuuden, ohjauksen ja neuvonnan keskittämishyötyjen ja työvoiman liikkuvuuden edistämiseksi. Esimerkiksi sähköiset työnvälitys- ja rekrytointipalvelut tai koulutusten tarjonta eivät voi olla täysin maakunta- ja tuottajakohtaisia tai riippuvaisia siitä, mistä maakunnasta ja miltä palveluntuottajalta yritys- tai henkilöasiakas hakee palveluita.

21. Onko kasvupalvelutoimijoiden ohjaus- ja valvontaroolit tarpeeksi selkeästi kuvattu, kun otetaan huomioon 20 §:n omavalvonta? (Kyselylomakkeen kohdat 46 ja 47)

Ei.

Maakunnan on järjestämisvastuullisena tahona valvottava hyvän hallinnon vaatimusten toteutumista yksityisten hoitaessa julkisia hallintotehtäviä. Siirrettäessä julkisia hallintotehtäviä yksityiselle on laintasoisesti säädettävä siitä, miten järjestäjä valvoo sitä, toteutuvatko laissa asetetut hyvän hallinnon vaatimukset palveluntuottajan toiminnassa. Omavalvontaohjelma ei ole riittävä, vaan valvonnan keinoista ja tietojensaantioikeudesta on säädettävä lain tasoisesti. Koska oikeusturvan, hyvän hallinnon takeiden ja perusoikeuksien turvaaminen ovat edellytyksiä julkisen hallintotehtävän antamiseksi yksityiselle, on laillisuusvalvontakoneisto määriteltävä konkreettisesti, jotta lain säätäminen olisi perustuslain vaatimusten mukaista.

22. Ovatko keskitetysti hoidettavat tehtävät tunnistettu kattavasti? (Kyselylomakkeen kohdat 48 ja 49)

Ei pääosin.

Osan palveluista tulisi olla valtakunnallisesti yhteneviä asiakasnäkökulmasta palveluiden/järjestelmän yksinkertaisuuden, ohjauksen ja neuvonnan keskittämishyötyjen ja työvoiman liikkuvuuden edistämiseksi. Esimerkiksi sähköiset työnvälitys- ja rekrytointipalvelut tai koulutusten tarjonta eivät voi olla täysin maakunta- ja tuottajakohtaisia tai riippuvaisia siitä, mistä maakunnasta ja miltä palveluntuottajalta yritys- tai henkilöasiakas hakee palveluita.

23. Muut vapaamuotoiset huomiot lakiehdotuksen lukuun 6 (Kyselylomakkeen kohta 50)

34 § Valvonta ja siihen liittyvä ohjaus

Pykälän mukaan kasvupalvelujen järjestämisen ja palvelurakenteen valvonta ja valvontaan liittyvä ohjaus kuuluu työ- ja elinkeinoministeriölle tai lailla erikseen nimetylle muulle viranomaiselle. Työ- ja elinkeino-

ministeriö tai sen valtuuttama toimija voi tehdä arviointikäyntejä maakuntiin ja maakuntien laitoksiin.

Pykälän 2 momentin mukaan kasvupalvelujen lainmukaisuuden valvonta kuuluisi uudelle maakuntauudistuksen yhteydessä perustettavalle uudelle valtion lupa- ja valvontavirastolle. Yksityiskohtaisten perustelujen mukaan (s.133) laillisuusvalvonnalle voidaan kuvata tarkempi sisältö siinä vaiheessa, kun uuden viraston valmistelu on pidemmällä. Julkisten hallintotehtävien järjestämisen laillisuusvalvonnan kuvausta ei voida lykätä sillä perusteella, että se tehtäisiin viraston valmistelun yhteydessä.

Luku 7 Voimaantulo ja siirtymäsäännökset (38-44 §)

24. Uskotteko, että alueellanne esiintyy kasvupalveluiden osalta markkinapuutetta vuonna 2019? (Kyselylomakkeen kohdat 52 ja 53)

Kyllä.

Markkinapuutteita tulee olemaan myös Uudellamaalla. Yksityisen tuotannon kapasiteetti ei riitä palvelemaan alueen työttömien määrää. Merkittävimpiä puutteita esiintyy vaikeasti työllistyvien palveluissa ja monialaisissa erityispalveluissa. Markkinapuutteet eivät lähtökohtaisesti estä markkinoiden käyttämistä palveluiden tuotantoon.

Toimivien markkinoiden ja kilpailutettavien palvelukokonaisuuksien rakentamisen ajan palveluostoihin ja hankintaosaamiseen tulee olla riittävästi resursseja. Siirtymäkausi kaikkinensa on lakiesityksessä arvioidun mukaisesti noin kymmenen vuotta. Näin ollen myös lisäresurssien tarve on noin kymmeneksi vuodeksi. Tämä on vakavassa ristiriidassa sen kanssa, että valtiontalouden kehyksissä on neljäsosan leikkaus kasvupalveluihin vuodesta 2015 vuoteen 2019 mennessä.

25. Onko markkinapuutteen toteaminen kuvattu riittävällä tavalla lakiesityksessä? (Kyselylomakkeen kohdat 54 ja 55)

Ei.

Markkinapuute on todettu ilmiönä, mutta sitä ei ole konkretisoitu esityksessä. Markkinapuute on esityksessä kuvattu tilanteena, jossa tuottajia on vain yksi tai ei lainkaan. Olettamus on jyrkkä eikä se vastaa todellisuutta. Markkinapuutteita voi olla eritasoisia ja niistä voi olla erilaisia seurauksia. Esityksessä ei ole arvioitu esimerkiksi tilannetta, jossa yksityisiä tuottajia on tarjolla useampia, mutta niiden tarjoama volyymi ei ole riittävä asiakaskunnan tarpeisiin.

Markkinapuutteen määrittämisen sijaan laissa tulisi antaa mahdollisuus julkisen sektorin omaan palvelutuotantoon ja sidosyksikköjen hyödyntä-

miseen kaikissa tilanteissa. Tämä turvaisi asiakkaalle palveluiden saannin sekä tukisi maakunnan itsemääräämisoikeutta ja mahdollisuutta käyttää vähenevät resurssit mahdollisimman tehokkaasti.

26. Onko uudistuksessa otettu riittävästi huomioon henkilöstön asema? (Kyselylomakkeen kohdat 56 ja 57)

Kyllä pääosin.

Henkilöstön asemaa ja henkilöstövaikutuksia on arvioitu siinä määrin kuin lainvalmistelussa on ollut mahdollista. Henkilöstön siirto toteutuu liikkeenluovutuksena voimassa olevien työehtojen mukaisesti. Henkilöstön tulevaa sijoituspaikkaa tai sijoituspaikan muutoksia ei ole lainvalmistelussa voitu arvioida. Siirtyvän henkilöstön määrittely edellyttää päätöksiä valtiolta maakuntiin siirtyvistä tehtävistä, maakuntien yhteistoiminnassa hoidettavista tehtävistä sekä maakuntien ja maakuntien valtakunnallisten palvelukeskusten työnjaosta.

27. Muut vapaamuotoiset huomiot lakiehdotuksen lukuun 7 (Kyselylomakkeen kohta 58)

Lakiluonnoksessa ei esitetä realistista suunnitelmaa ja perusteita yksityiseen palvelutuotantoon ja valinnanvapauteen siirtymisen aikataulusta ja siten esityksessä ei ole perusteita asetetuille päivämäärärajoille.

Kommentit lakiehdotukseen 2: Laki kasvupalvelujen järjestämisestä Uudenmaan maakunnassa (luonnos saatavissa 15.3.2017 alkaen)

28. Vapaamuotoiset huomiot 2. lakiehdotukseen (Kyselylomakkeen kohta 60)

Uudenmaan erillisratkaisu kykenee ottamaan huomioon alueen erityistarpeet väestön ja työttömien volyymin sekä kasvuyritysten ja maahanmuuttajien suuren määrän osalta. Ratkaisu huomioi pääkaupunkiseudun kuntien roolin alueellisen ja kansallisen kasvun vetureina ja oikein toteutettuna turvaa kasvun edellytykset tulevaisuudessa.

Kasvupalvelukuntayhtymä pystyy perusratkaisua paremmin sovittamaan yhteen koulutuskokonaisuudet opetus- ja kulttuuriministeriön rahoittamien, kuntayhtymän järjestämien työvoimakoulutusten ja kaupunkien tarjoamien koulutusten kesken. Tällä on myönteinen vaikutus etenkin maahanmuuttajien palveluihin. Kuntayhtymämalli mahdollistaa kansallista perusratkaisua paremmin myös tiiviin yhteyden rakentamisen kaupunkien vastuulla oleviin nuorten palveluihin, kuten etsivään nuorisotyöhön, Ohjaamoihin, nuorten työpajatoimintaan ja muihin palveluihin, joilla tuetaan nuorten siirtymistä perus- ja toisen asteen koulutuksesta työelämään.

Erillisratkaisu tukee Suomen talouskasvua sekä ulkomaisten investointien houkuttelua kytkemällä kansallisen tason kasvupalvelut (Team Finland) ja pääkaupunkiseudun kaupungit tiiviiseen yhteistyöhön. Erityisesti ulkomaisten investointien houkuttelussa yhteistyön ministeriöiden, pääkaupunkiseudun kaupunkien ja lähialueiden kesken tulee olla saumatonta, ilman organisatorisia tai hallinnollisia raja-aitoja. Erillisratkaisu mahdollistaa myös kaupunkien tarjoamien kasvuyrityspalveluiden paremman yhteensovittamisen kasvupalveluiden kanssa.

Myös rahoitusmekanismi, jossa kuntayhtymän rahoitus tulee suoraan valtiolta Uudenmaan maakunnan sijaan, on perusteltu ja kannatettava. Osa lakiluonnoksen keskeisistä kirjauksista ei kuitenkaan ole mahdollistavia. Luonnos on ongelmallinen edustuksellisuuden näkökulmasta. Yhtiöittämisvelvollisuus merkitsee kielteisiä kannustimia kuntien voimavarojen yhteensovittamiselle.

Toimintaympäristönä Uusimaa ja pääkaupunkiseutu eroavat muusta maasta mm. työmarkkinoiden, elinkeinorakenteen ja kansainvälisten työmarkkinoiden ja investointien määrän suhteen. Uudenmaan ja pääkaupunkiseudun maahanmuuttajien määrä poikkeaa muusta maasta. Uudenmaan erillisratkaisu ja pääkaupunkiseudun kuntayhtymän perustaminen olisi toisaalta perusteltua, jos julkisella palvelutuotannolla olisi mahdollisuus toimia palvelutuottajana monituottajamallissa. Erillisratkaisun toivotaan varmistava pääkaupunkiseudun kuntien oma vahva kasvupalvelujen osaaminen sekä varmistaa Uudenmaan alueen kestävää, taloudellista kasvua mahdollistava kokonaisuus. Pääkaupunkiseudun erityinen piirre on maahanmuuttajien suuri määrä; koko maan vieraskielisistä pääkaupunkiseudulla asuu noin puolet. Erillisratkaisun toivotaan mahdollistavan kielelliset palvelut, erikoistuvat neuvonta- ja ohjauspalvelut sekä työvoima- ja kotouttamisen osalta koulutuskokonaisuuden toteutuminen koordinoidusti yhteistyössä kuntien kanssa. Esityksen mukaan erillisratkaisulla turvataan myös heikossa työmarkkina-asemassa olevien ja etenkin kotoutumiseen liittyvien erityistehtävien asiantuntemus ja osaaminen pääkaupunkiseudun asukkaille.

Vaikeassa työmarkkina-asemassa olevien henkilöiden osalta erillisratkaisun haasteena on, että kasvupalvelut sijaitsisivat hallinnollisesti eri organisaatioissa. Jatkovalmistelussa on varmistettava, että sosiaali- ja terveyspalveluiden ja työllisyyspalveluiden välinen yhteistyö, toiminta-käytännöt- ja prosessit ja yhteistyönrakenteet ja vastuut ovat selkeitä, jotta asiakkaiden palvelut toteutuisivat integroidusti.

Kuntayhtymällä tulee olla edustus myös alueiden kehittämisestä ja kasvupalveluista annetun lain 32 §:n 1 ja 2 momentissa tarkoitetuissa alueiden kehittämisen keskusteluissa. Alueiden kehittäminen perustuu yhteistyöhön ja lain tarkoitus alueiden kehittämisen ja kasvupalveluiden

yhdistämisestä toteutuu parhaiten tiiviillä ja aidolla yhteistyöllä. Uudenmaan erillisratkaisua koskevan lakiluonnoksen 7 § mukaan kuntayhtymällä on edustaja vain 3 momentin mukaisissa alueiden kehittämisen keskusteluissa.

Lakiluonnoksen 3 §:ssä on määritelty kuntayhtymän tehtävät. Pykälän yksityiskohtaisissa perusteluissa olisi syytä korostaa, että kyseessä ovat lakisääteiset tehtävät ja jos kunta toteuttaa itsenäisesti vastaavia tehtäviä, ovat ne edelleenkin kunnan yleiseen toimialaan kuuluvia tehtäviä. Pykälässä luoteltuihin lakisääteisiin tehtäviin liittyvät järjestelyt eivät koske kunnan yleiseen toimialaan kuuluvia tehtäviä, eivät siinäkään tilanteessa, että kunta antaa niitä koskevia tehtäviä kuntayhtymän hoidettavaksi.

Tarkoituksena on käynnistää kuntayhtymän valmistelu kaikkien osapuolten yhteistyössä, kun lausunnolla oleva lakiesitys tulee voimaan.

29. Yksilöidyt säädösmuutosehdotukset 2. lakiehdotukseen (Kyselylomakkeen kohta 61)

4 § Uudenmaan maakunnallisten kasvupalveluiden järjestämisvastuu

Pykälän 2 momentin mukaan ”Kuntayhtymä voi ottaa hoitaakseen jäsenkunnan yleiseen toimialaan kuluvia tehtäviä, jos tehtävien hoitamisesta sovitaan kuntayhtymän perussopimuksessa.” Tämä kohta tulee muuttaa muotoon ” Kuntayhtymä voi ottaa hoitaakseen jäsenkunnan yleiseen toimialaan kuluvia tehtäviä, jos perussopimuksessa on näin sovittu.” Perussopimus on kuntayhtymän perustamista, rakennetta, päätöksentekoa, taloudenpitoa jne. koskeva asiakirja, joka tehdään määrämuotoisesti ja jonka muuttaminen tapahtuu laissa säädettyä määräenemmistöä noudattaen. Perussopimusta ei ole tarkoitettu kuntayhtymän ja yksittäisen jäsenkunnan välisten toimeksiantosuhteiden järjestämiseen. Perussopimuksessa on sen sijaan sovittava niistä mekanismeista, joilla tehtäviä voidaan siirtää.

5 § Sovellettava lainsäädäntö

Lakiluonnoksen 5 §:n mukaan kuntayhtymää ja sen tytäryhteisöjä koskee velvollisuus käyttää palvelukeskuksen palveluja maakuntalain 119 § mukaisesti. Tämä on muutettava muotoon, jossa kuntayhtymällä on oikeus valtakunnallisten palvelukeskusten käyttöön mutta myös oikeus järjestää tai tuottaa tarvitsemansa tukipalvelut vaihtoehtoisella tavalla. Laki on kirjoitettava mahdollistavasti ja siitä on poistettava säädösehdotukset, joka asettavat rajoitteita kasvupalveluiden järjestämiselle ja tuottamiselle alueellisista tarpeista lähtien.

Kuntayhtymän velvoite käyttää palvelukeskuksia on ristiriidassa myös kunnallisen itsehallinnon kanssa. Maakuntien palvelukeskusten osakkeiden jakaantumisesta maakuntien kesken säädetään esityksessä laiksi maakuntalain ja sosiaali- ja terveydenhuollon järjestämisestä annetun lain voimaanpanosta 39 §. Kuntayhtymälle ei esitetä lakiluonnoksissa omistusosuutta palvelukeskuksiin, joten sitä ei voi tältäkään kannalta velvoittaa käyttämään palvelukeskuksia.

6 § Kuntayhtymän jäseneksi ottaminen

Lakiehdotuksen 6 §:n mukaan ”Kuntayhtymän jäsenkunnaksi on oikeus tulla myös muulla Uudenmaan maakunnan kunnalla. Kuntayhtymän jäsenyys alkaa seuraavan kalenterivuoden alusta, jos kunta on ilmoittanut kuntayhtymälle jäsenyydestään vähintään kuusi kuukautta ennen jäsenyyden alkamista.”

Pykälän ensimmäinen lause tulisi muokata muotoon ”Kuntayhtymän jäsenkunnaksi on oikeus tulla myös muulla Uudenmaan maakunnan kunnalla siten kuin perussopimuksessa on määrätty.”

8 § Kasvupalveluiden järjestäminen ja tuottaminen

Lakiluonnoksen 8 §:n mukaan Kuntayhtymän on omassa toiminnassaan erotettava kasvupalvelujen järjestäminen ja palveluiden tuottaminen. Kuntayhtymä ei saa tuottaa järjestämisvastuulleen kuuluvia palveluja muutoin kuin markkinapuutetilanteessa. Jos kuntayhtymä tuottaa kasvupalveluja itse, sen on annettava palvelujen tuottaminen erillisen yhtiön hoidettavaksi tai kuntalain 9 luvussa tarkoitetun omistamansa kunnallisen liikelaitoksen hoidettavaksi (yhtiöittämisvelvollisuus). Kuntayhtymä hoitaa kasvupalveluiden viranomaistehtävät Uudenmaan maakunnassa. Uudenmaan maakunnan kasvupalveluiden tuottaja ei voi olla julkisista hankinnoista ja käyttöoikeussopimuksista annetun lain (1397/2016) 15 §:ssä tarkoitettu sidosyksikkö, jonka kunta omistaa.

Luonnoksessa hallituksen esitykseksi alueiden kehittämisestä ja kasvupalveluista on todettu (s.61), että ”Kunnat voisivat myös toimia maakunnallisten kasvupalvelujen tuottajina omistamiensa yhtiöiden kautta, jos yhtiö ei ole sidosyksikkö-asemassa kuntaan. ”Selvyyden vuoksi pykälään tulee lisätä vähintään 4 momentti ”Kunnan omistamalla yhtiöllä on oikeus osallistua kuntayhtymän järjestämiin hankintalain mukaisiin tarjouskilpailuihin koko maakunnan alueella”.

Kuntayhtymän tapauksessa yhtiöittämisvelvollisuus ja sidosyksikköjen rooli on erityiskysymys, joka tulee huomioida erillisratkaisussa. Erillisratkaisun lisäarvo syntyy suurten kuntien ja kuntayhtymän resurssien tehokkaasta yhdistämisestä. Erillisratkaisu on maakuntaratkaisun erityistilanne, jossa on maakunnallisia kasvupalveluita laajemmin otettava

huomioon mallin kannattavuus jäsenkunnille. Kuntien sidosyksikköjen asemaa ei tule erillisratkaisussa tiukentaa hankintalakiin nähden. Jos kuntaan sidosyksikköasemassa olevat yhtiöt eivät voi toimia kuntayhtymän palveluntuottajina, voi syntyä tilanne, jossa kunnan kannattaa tuottaa kasvupalvelut itsenäisesti tai hankkia ne sidosyksiköiltään sen sijaan, että se yhdistäisi voimavarojaan kuntayhtymän valtionosuuksina saamaan rahoitukseen. Tämä usean toimijan malli ylläpitää palveluketjujen ja asiakastietojen erillisyyttä sekä palveluiden päällekkäisyyttä nykyisellä tavalla.

EU:n valtiontukilainsäädännön ja markkinapuutetilannetta koskevan yhtiöittämisvelvollisuuden sekä järjestämisvastuun välillä on ristiriita. Markkinapuutetilanne voi syntyä silloin, kun palvelun tuottaminen ei ole yksityisille yrityksille ja sijoittajille taloudellisesti kannattavaa. Markkinapuutetilannetta koskevaan yhtiöittämisvelvollisuuteen sisältyy riski tilanteista, joissa kuntayhtymän on järjestettävä palvelu perustamalla yhtiö tuottamaan taloudellisesti kannattamatonta palvelua, mutta EU:n valtiontukisäädökset estävät tukemasta tätä markkinoilla toimivaa yritystä. Kuntayhtymä olisi edelleen palveluista järjestämisvastuussa maakunnan asukkaalle. Yhtiöittämisvelvollisuus voi johtaa tilanteeseen, jossa kuntayhtymä joko joutuu kannattamattoman yrityksensä konkurssin jälkeen aina perustamaan uuden yhtiön tuottamaan palveluita, tai maksamaan palvelun tuottamisesta niin paljon, että palvelun tuottaminen markkinoilla tulee yrityksille kannattavaksi, vaikka palvelu olisi omana yhtiöittämättömänä toimintana parempaa ja kustannustehokkaampaa. Kuntayhtymällä tulisikin aina olla mahdollisuus omaan palveluntuotantoon muissakin muodoissa kuin yhtiöitettynä, silloin kun kuntayhtymällä on näistä palveluista lailla säädetty järjestämisvastuu. Muussa tapauksessa järjestämisvastuusta huolimatta lakisääteisten kasvupalvelujen saatavuutta asiakkaalle ja palvelun kustannustehokkuutta ei voida varmistaa.

10 § Yhtymäkokous

Lakiluonnoksen 10 §:n mukaan yhden kunnan ääniosuus yhtymäkokouksessa voi olla enintään 34 prosenttia. Lakiehdotuksen 10 §:ään sisältyvä säännös enintään 34 prosentin ääniosuudesta yhtymäkokoussa tulee poistaa lakiesityksestä.

Äänivallan tulee määräytyä kuntayhtymässä kuntien keskinäisellä sopimuksella, jäsenkuntien asukasluvun suhteessa ja vain perustuslain asettamin rajoituksin. Se poikkeaa maakuntamallista, jossa maakuntavaltuuston kokoonpano määrittyy suoraan vaalituloksen mukaan, ja on kuntien itsemääräämisoikeuden vastainen. Äänivallan kuntayhtymässä tulee määräytyä kuntien keskinäisellä sopimuksella, jäsenkuntien asukasluvun mukaisessa suhteessa ja vain perustuslain asettamin rajoituk-

sin. Perustuslakivaliokunta on käytännössään (esim. PeVL 67/2014 vp) antanut merkitystä sille, että kuntayhtymässä noudatettava päätöksentekojärjestelmä ei mahdollista yksittäiselle kunnalle määräävää asemaa. Sen sijaan ehdotetun mukainen äänileikkuri olisi kansanvallan periaatteen vastainen asettaessaan eri kuntien asukkaat perusteetta erilaiseen asemaan.

Kuntayhtymän vastuulla olisi järjestää kasvupalvelut koko Uudenmaan alueelle ja lain tarkoittamat palvelut rahoitettaisiin valtion erillisrahoituksella. Kansanvaltaisuuden toteuttamiseksi tulisi säätää siitä, että kunnalla, joka ei ole kuntayhtymän jäsen, olisi oikeus osallistua edustajansa välityksellä päätöksentekoon niissä asioissa, jotka liittyisivät lakisääteiseen kasvupalveluiden järjestämiseen, kun päätöksellä voisi olla vaikutusta kuntaan ja sen asukkaisiin. Näin varmistettaisiin, että maakunnan asukkailla olisi yhdenvertainen mahdollisuus vaikuttaa lakisääteisten palveluiden järjestämiseen.

Tällä tavalla turvattaisiin kaikille maakunnan asukkaille mahdollisuus vaikuttaa kuntayhtymän päätöksentekoon kasvupalvelulaissa tarkoitettujen tehtävien osalta siten kuin se on tavanomaisesti kuntayhtymissä järjestetty eli välillisen demokratian keinoin. Menettely olisi siten yhdenvertainen riippumatta siitä, missä asukkaan kotipaikka maakunnassa sijaitsisi. Kaikilla maakunnan kunnilla olisi mahdollisuus osallistua kuntayhtymän ylimmän toimielimen päätöksentekoon kasvupalvelulaissa tarkoitettujen tehtävien osalta.

Henkilöstöä koskevia siirtymäsäännöksiä koskevan 2. lakiluonnoksen 13 §:n 2 momentin mukaan jos siirtyminen tapahtuu kuntayhtymän tytäryhtiöön, virkamies siirtyy työsopimussuhteeseen. Myös kuntayhtymään siirtyvä virkamies voi siirtyä työsopimussuhteeseen. Momenttiin tulisi lisätä, että kuntayhtymään siirtyvä valtion virkamies voi siirtyä myös kunnalliseksi viranhaltijaksi.

11 § Muutoksenhaku

Pykälässä säädetään, että kuntalain (410/2015) 16 luvussa säädetty muutoksenhakuoikeus on myös muun Uudenmaan maakunnan kunnan kuin tässä laissa tarkoitetun kuntayhtymän jäsenkunnan asukkaalla, kun päätös koskee alueiden kehittämisestä ja kasvupalveluista annetun lain tarkoittaman kasvupalvelun järjestämistä.

Muutoksenhausta säätäminen on tarpeen oikeusturvan ja yhdenvertaisuuden toteuttamiseksi kaikille maakunnan asukkaille, jotta myös muiden kuin jäsenkuntien asukkailla on yhtäläinen muutoksenhakuoikeus kuntayhtymän järjestämien lakisääteisten kasvupalveluiden osalta.

Esittelijän perustelut

Sosiaali- ja terveyshuollon- (sote-uudistus) ja maakuntauudistus on suurimpia hallinnon ja toimintatapojen uudistuksia, mitä Suomessa on tehty. Maakunnille siirretään elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskusten (ELY-keskus), työ- ja elinkeinotoimistojen (TE-toimisto), alue-hallintovirastojen, maakuntien liittojen ja kuntien tehtäviä. Tavoitteena on, että sosiaali- ja terveyspalvelujen järjestäminen ja muita alueellisia tehtäviä siirtyy maakunnille 1.1.2019. Muutos koskettaa satojen tuhansien ihmisten työtä ja kaikkien kansalaisten palveluja.

Luonnos hallituksen esitykseksi laiksi alueiden kehittämisestä ja kasvupalveluista

Lain yleinen tavoite on yhdistää alueiden kehittämisen ja kasvupolitiikan tavoitteet laaja-alaiseksi kokonaisuudeksi, jonka elementtejä ovat alueiden kehittäminen, kestävä taloudellinen kasvu, osaamisen, sosiaalisen osallisuuden ja kotoutumisen edistäminen sekä työllisyyden, työllistymisen ja yritystoiminnan edellytysten edistäminen. Näistä tavoitteista yleisimmäksi sekä kaikille kasvupalveluja ja alueiden kehittämistä koskeville toimille yhteinen olisi kestävän taloudellisen kasvun tavoite.

Alueiden kehittämisestä ja kasvupalveluista säädettävän lain yksi keskeisin periaate on, että mahdollisimman paljon palveluita annettaisiin yksityisten tahojen tuotettavaksi ja viranomaistehtävinä hoidettaisiin vain se, mikä on välttämätöntä. Markkinoiden avaamisella ja kilpailullisuudella tavoitellaan asiakkaiden valinnanmahdollisuuksien lisäämistä, parempaa asiakaspalvelua, kustannusten säästöä, uusia palveluinnovaatioita ja tehokkaampia toimintatapoja. Lakiehdotus ei mahdollista julkista palveluntuotantoa. Sen sijaan esitetään, että kunnat voisivat osallistua palvelutuotantoon yhtiöidensä kautta ja markkinapuutetilanteessa myös maakunta (pääkaupunkiseudulla kuntayhtymä) yhtiöidensä kautta.

Maakunta ja kunta toimisivat edelleen kumppaneina elinvoimatehtäviin liittyvissä asioissa. Kasvupalvelu-uudistus ei siirtäisi kuntien nykyisiä elinvoimatehtäviä tai niiden resursseja maakunnille, vaan maakunta ottaisi vastatakseen ainoastaan entiset valtion ja maakuntien liittojen hoitamat tehtävät.

Uudenmaan erillisratkaisu

Lakiesityksessä luodaan pääkaupunkiseudulle kuntayhtymään pohjautuva erillisratkaisu. Esityksen tarkoituksena on turvata laadukkaat kasvupalvelut ja asiakkaiden yhdenvertainen kohtelu Uudellamaalla. Lisäksi lain tarkoituksena on mahdollistaa Uudenmaan kuntien ja maakunnan voimavarojen yhteensovittaminen kasvupalvelu- ja elin-voimatehtävissä Uudenmaan taloudellisen ja toiminnallisen merkityksen hyödyntämiseksi tehokkaimmalla mahdollisella tavalla. Uudenmaan kuntien ja

maakunnan voimavarojen yhteensovittaminen koskee kuntien elinvoimatehtäviä ja kuntayhtymän kasvupalveluiden järjestämistehtävää.

Ehdotetussa laissa kasvupalveluiden järjestämisvastuu siirrettäisiin perustettavalle Pääkaupunkiseudun kasvupalvelukuntayhtymälle, jonka jäseninä olisivat pääkaupunkiseudun kaupungit. Kaupunkien merkittävä panos kasvupalveluiden järjestämisessä yhdistettäisiin alueellisiin ja kansallisen tason kasvupalveluihin siten, että niistä syntyisi asiakaslähtöinen Uudenmaan ja koko Suomen kasvua sekä maahanmuuttajien kotoutumista edistävä kokonaisuus. Yhden järjestämisvastuullisen toimijan mallin mahdollistama palveluiden yhteensovittaminen tuottaisi lisäarvoa kasvupalveluiden yritys- ja henkilöasiakkaille.

Kasvupalvelukuntayhtymä tekisi laajasti yhteistyötä alueen muiden toimijoiden kanssa. Kasvupalvelukuntayhtymän perusrahoitus tulisi valtiolta samaan tapaan kuin kasvupalveluista järjestämisvastuussa olevilla maakunnille. Jäsenkuntien ja Uudenmaan muiden kuntien rahoitusosuudet perustuisivat kuntien sopimusperusteisesti kuntayhtymälle siirtämiin tehtäviin. Kasvupalvelukuntayhtymälle kuuluisi järjestämisvastuu sille annettujen tehtävien osalta koko Uudenmaan maakunnan alueella. Lakisääteisiä tehtäviä hoitava kuntayhtymä voisi hoitaa myös muita, kuntien vapaaehtoisesti sille antamia tehtäviä, jos kuntayhtymän perussopimuksessa olisi näin sovittu. Muilla Uudenmaan maakunnan kunnilla olisi oikeus liittyä jäseneksi siten kuin siitä perussopimuksessa määrättäisiin.

Helsinki, Espoo, Kauniainen ja Vantaa ovat tehneet valtioneuvostolle pääkaupunkiseudun kaupunkien yhteisen esityksen kasvupalveluiden järjestämisvastuuta koskevaksi pääkaupunkiseudun erillisratkaisuksi. Hallituksen esitysluonnoksen lopullinen muoto on päätetty valtioneuvostossa, mutta kaupungit ovat epävirallisesti osallistuneet 2. lakiehdotuksen valmisteluun.

Lausuntopyyntö ja lausunnon käsittely

Työ- ja elinkeinominiteriö on 1.3.2017 pyytänyt Helsingin kaupungilta ja lukuisilta muilta tahoilta lausunnon luonnoksesta hallituksen esitykseksi laiksi alueiden kehittämisestä ja kasvupalveluista. Lausuntopyyntöä on 15.3.2017 täydennetty 2. lakiehdotusluonnoksen ”Laki kasvupalveluiden järjestämisestä Uudenmaan maakunnassa” osalta. Lausuntopyyntöön tulee vastata sähköisellä kyselyllä 26.4.2017 klo 16.15. mennessä. Kaupunginkanslian oikeuspalvelut huolehtii sähköisen lomakkeen täyttämisestä kaupunginhallituksen lausunnon mukaisesti.

Kaupunginhallitus on 30.1.2017 § 79 päättänyt osaltaan tehdä valtioneuvostolle pääkaupunkiseudun kaupunkien yhteisen esityksen kasvu-

palveluiden järjestämisvastuuta koskevaksi pääkaupunkiseudun erillisratkaisuksi.

Kaupunginhallituksen johtosäännön 14 §:n 5 kohdan mukaan kaupunginjohtajan ja apulaiskaupunginjohtajan tehtävänä on kunkin toimialallaan tehdä esityksiä ja antaa kaupunginhallitukselta pyydettyjä lausuntoja sekä huolehtia näihin rinnastettavista muista asioista, jollei asiaa sen periaatteellisen tai taloudellisen merkityksen johdosta ole saatettava kaupunginhallituksen käsiteltäväksi. Nyt annettava lausunto on sen periaatteellisen merkityksen vuoksi käsiteltävä kaupunginhallituksessa.

Lausunto on valmisteltu kaupunginkanslian oikeuspalveluissa yhteistyössä elinkeino-osaston, henkilöstöosaston ja hallinto-osaston kanssa. Lisäksi kaupunginhallituksen lausuntoa varten on pyydetty sosiaali- ja terveysvirastolta lausunto asiassa.

Esittelijä

kaupunginjohtaja
Jussi Pajunen

Lisätiedot

Pilvi Karhula, ma. lakimies, puhelin: 09 310 25237
pilvi.karhula(a)hel.fi
Heikki Vento, erityissuunnittelija, puhelin: 09 310 23115
heikki.vento(a)hel.fi

Liitteet

1 Työ- ja elinkeinoministeriön saate 1.3.2017
2 Työ- ja elinkeinoministeriön lausuntopyyntö 1.3.2017, HE-luonnos laiksi alueiden kehittämisestä ja kasvupalveluista
3 TEM:n ilmoitus lisäyksistä lausuntopyyntöön 15.3.2017
4 Työ- ja elinkeinoministeriö, lausuntopyyntökysely tekstitiedostona
5 HE-luonnos laiksi alueiden kehittämisestä ja kasvupalveluista 1.3.2017
6 2. lakiehdotus: Kasvupalvelujen järjestäminen Uudenmaan maakunnassa

Muutoksenhaku

Muutoksenhakukielto, valmistelu tai täytäntöönpano

Tiedoksi

Kaupunginkanslian oikeuspalvelut
Kaupunginkanslian elinkeino-osasto
Sosiaali- ja terveysvirasto

Päätöshistoria

Sosiaali- ja terveysvirasto 22.3.2017

HEL 2017-002549 T 03 00 00

Sosiaali- ja terveysvirasto antaa liitteenä olevan lausunnon koskien hallituksen esitystä eduskunnalle laiksi alueiden kehittämisestä ja kasvupalveluista sekä Uudenmaan kasvupalvelujen järjestämisestä.

Lisätiedot

Maria Kahila, erityissuunnittelija, puhelin: 310 43087
maria.kahila(a)hel.fi